

og den døde Barbersvend og den evindelige Surkaalsstank.

Saaledes gik Tiden indtil Slutningen af November. Da modtog han en Dag gennem Ivan en Skrivelse fra Blackbourn & Gries, det store engelske Ingeniørfirma, hvortil hans Svigerfader havde anbefalet ham. Om nogen Ansættelse hos Firmaet var der dog ikke Tale; der meddeltes ham blot Tilladelse til som Studerende at følge det daglige Arbejde ved et nærmere angivet, større Reguleringsforetagende. Men ogsaa det kunde blive af den største Betydning for ham, og han besluttede at bryde op fra Berlin straks. Han fik dog næppe stort mere ud af Opholdet her dennegang; og desuden vilde en Luftforandring vistnok være heldig for hans Forkølelse. Om den By, Dresack, ved hvilken Arbejdet foregik, vidste han foreløbig kun, at det var en lille Bjergby i de østerrigske Alper. Det var nu hans Plan at overvintre der for omkring ved Tøbrudstid at gaa over Wien og Buda-Pesth til Donaumundingen og bese de store Opmudringsarbejder der. Herfra over Paris og London til New-York.

Paa Rejsen ned til Dresack gjorde han Holdt i Linz for den 900 Fod lange Jernbanebros Skyld. Han kom dertil sent paa Eftermiddagen, og herfra saae han for første Gang Alpernes luftigt hvide Tinderække rande Synskresen. I Solnedgangsgløden svævede den over Aftentaagen som et Syn fra Tidernes Morgen. Den næste Formiddag befandt han sig midt inde mellem Bjergene, og da Vejret var straalende, og da han desuden følte sig generet af et pluddervornt tysk Rejseselskab, der paa kammeratlig Maade paatrængte sig ham, stod han af Toget ved en lille Landstation og tilbragte trods Aarstiden Resten af Dagen under aaben Himmel. Det var, som